

GEZEN TILKI YATAN ASLANDAN YEĞ İMİŞ!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 04 Ağustos 2015 07:06 -

İlkokulun ilk sıralarında Hayat Bilgisi dersinde “Yakından uzağa” ilkesi uygulanır. Çocuklara önce aile hayatı, okul, mahalle ve ilçe, ardından okulun bağlı bulunduğu il öğretilir. Daha sonra coğrafi bölgelere ve ülkeye sıra gelir. En sonra da dünya ve başka ülkeler hakkında bilgi verilir.

Buna rağmen, kendi ilçesi ve ili hakkında yeteri kadar bilgi sahibi olmayan, buraları merak da etmeyen pek çok insan var. Doğup büyüdüğü ilçenin nüfusunu sorsanız birçok insandan “Bilmiyorum, giriş levhasında olacak ama dikkat etmemişim” yanıtını alırsınız.

Son yıllarda Türkiye’yi ve dünyayı merak eden insanlar çoğaldı. Seyahat şirketleri de bunu kolaylaştırdı. Üç beş bin lira biriktirenler, Mısır’dan Fas’a, Fransa ve İspanya’dan Çin’e ve Güneydoğu Asya’ya kadar birçok ülkeyi bir hafta on gün içinde gezip geliyor. Fakat oturduğumuz veya nüfusuna kayıtlı olduğumuz ili yeteri kadar tanımaya çalıştığımız söylenemez. Bu illerin tarihsel varlıklarını çoğu zaman oraya bir konuk götürdüğümüz zaman farkına varırız.

Uzun süredir, Ordu ilini şöyle doya doya, göre göre, soluya soluya, koklaya koklaya gezme niyetindeydim. Çeşitli vesilelerle gittiğim ve beş, on gün kalabildiğim köyümden geri döndüğüm zamanlar bu istek hep kursağımda kaldı. Ordu ilinin 19 ilçesi vardır ve bunlardan yalnız Ünye, Fatsa, Perşembe ve şimdi adı Altınordu olan Ordu Merkez ilçelerini, köyümüze 10 km. olan Korgan ve 12 km. olan kumru ilçelerini az çok tanırım. Ordulu olmayan biri de daha ileriye bir yolculuk yapmışsa Karadeniz karayolu üzerindeki Perşembe, Fatsa, Perşembe ve Ordu’yu şöyle bir görme imkânına sahip olmuştur. Şimdi yeni açılan tüneller nedeniyle Ünye ve Perşembe de yol üstünde olmaktan çıktı.

GEZEN TİLKİ YATAN ASLANDAN YEĞ İMİŞ!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 04 Ağustos 2015 07:06 -

ORDU'NUN DERELERİ

Bu kez Şeker Bayramı nedeniyle gittiğim köyümde İkinci Kültür ve Yardımlaşma Şenliğinde bulunduktan, ölenler için başsağlığı ziyaretleri yaptıktan, komşu ve akrabaları tek tek ziyaret edip sohbet ettikten sonra birkaç günümü de Ordu ilini tanımaya ayırdım.

20 Temmuz Pazartesi günü sabah erkenden, kız kardeşim Fatma'yı da alarak Beyceli köyünden yola çıktık. Fatsa'nın içinden geçerek sabah sekiz otuzda Ordu Öğretmenevinde Hikmet Pala ile buluştuk. Kendisi Ordu merkezde öğretmen ve Eğitim-İş Genel Merkezinde yönetici. Tatil nedeniyle gelmişti ama bize Mesudiye'ye kadar hangi yolu izleyebileceğimizi, nereleri görmemiz gerektiğini anlatabilirdi. Ordu merkeze en uzak ilçe Mesudiye'dir ve oraya uzanan yol üzerinde sıra ile Ulubey, Gölköy ve Gürgentepe ilçeleri var. Biz bu ilçelerde çok duramazdık. Yalnızca onları şöyle bir görebilme imkanımız vardı. Gölköy Kalesi'ni görme imkânımız bile olamayacaktı. Hikmet, Gürgentepe'de Eğitim-İş temsilcisi İlhan Soydemir'e telefon etti. Ordu'dan çıkıp Melet ırmağını bir süre izledikten sonra gittikçe yükseldik. Aşağıdaki manzaraya doyum olmazdı. Fakat yalnızca gidiş geliş ayıran şeritten başka emniyet şeridinin bile olmadığı yollarda arabayı çekecek geniş bir kenar bulmak bile mümkün değildi. Bir tepenin üzerinde kurulmuş küçücük Gürgentepe'ye girdikten birkaç dakika sonra İlhan'la beraberdik. Az sonra CHP'nin ilçe başkanıyla da karşılaştık. Bir pastanede bize çay içirdiler, yola devam ettik.

Mesudiye'nin de yalnız içinden geçerek 12 km. daha ilerde Yeşilce köyüne yollandık. Yolda el kaldırarak arabamıza binen iki genç "Siz CHP'lisiniz" dedi. "Nerden çıkardın?" dediğimizde Yeşilce'nin CHP yatağı olduğunu söyledi, oraya gittiğimize göre bizim de CHP'li olduğumuz belli değil mi idi! Gerçekten Yeşilce, Mesudiye'nin adı en çok duyulmuş köyüdür. Bu köyden öğretmen okulunda arkadaşlarımız vardı. Halkı okumaya çok meraklı idi ve yüzlerce aydın yetiştirmişti.

GEZEN TİLKİ YATAN ASLANDAN YEĞ İMİŞ!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 04 Ağustos 2015 07:06 -

Yeşilce merkezinde, iptal edilmiş Belediye'nin önündeki meydanda bizi öğretmen ve tarihçi Mithat Baş bekliyordu. Onun gibi Akpınar mezunu Tahsin Ertekin de köydeymiş. Telefon edildi, geldi. Birlikte Belediye çay bahçesinde kadınli erkekli kalabalık arasında çaylarımızı içtik. Bizim köyde öğretmenlik yaparken bir akrabamızla evlenen Elvan Hocanın kardeşinin evini bularak ayaküstü sohbet ettik.

Köyümüzün ilk öğretmeni ve kaldığı 7 yıl içinde unutulmaz izler bırakan Kâzım Genç öğretmenimiz de Yeşilce'ye dört km. mesafedeki Yeveli köyündendi. Kendisinin Samsun'da oturduğunu biliyordum. Onun köyünü görmek istediğimizi söyledik. Mithat bizi kendi arabasıyla oraya götürdü. Hocamızın şimdi içinde kimsenin oturmadığı evinin önünde fotoğraf çektirdik ve telefonla hocamızı bundan haberdar da ettik. Çok duygulandığını söyledi. Onun bir akrabasını bulduk ve kahvesini içtik. Yeşilce ve gördüğümüz öteki Mesudiye köyleri diğer Karadeniz köyleri gibi dağınık değil. Sıkışık nizam, dar sokaklı evlerden oluşuyor . Oralarda da park sıkıntısı başlamış. Halkın önemli bir bölümü Ordu'da, daha çok da İstanbul'da oturuyor. Yazlamak için köylerine geliyorlar.

Yeşilce'nin tek lokantasında yemeğimizi yedikten sonra bize misafir kalacağımız villa tipi evi gösterdiler. Alt katı nalburiye dükkânıydı. Orta katta Nursel ve Nebiye Çelik ailesi kalıyor. Üst kat ise köye geldikleri zaman kalacak olan çocukları içindi. Önce pansiyon olarak kullanıldığını sanmıştık ve bunun sonucu olarak da sabahleyin borcumuzun ne olduğunu sorduğumuzda bizi sorduğumuza pişman ettiler. Ne ücretiydi? Tanrı misafiri değil miydik? Paranın adı mı edilirdi?

Sabah kahvaltısını 50 yıldan daha eski okul arkadaşlığının duygularıyla Tahsin Ertekin'in evinde yaptıktan sonra Mithat'ın Zile köyüne gittik. Onarıp yazları kaldığı evinde kahve içtikten sonra bize köyün müzesini gezdirdi. Birkaç gün önce müzenin önündeki meydanda şenlik yapmışlardı. Ordu Tarihi adlı kitabını da armağan etti.

GEZEN TİLKİ YATAN ASLANDAN YEĞ İMİŞ!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 04 Ağustos 2015 07:06 -

Şimdi dönüş yoluna başlamıştık. Gitgide yükselerek ve zaman zaman sisler içinden geçerek yeşil bir halı serilmiş benzeyen Çambaşı Yaylasına ulaştık. Buradan peynir, bal ve kuşburnu marmeladı aldık. Yolumuz üzerindeki Kabadüz, bir tepenin üzerinde yolun iki yanına sıralanmış evlerden oluşuyordu. Aşağılara doğru inildikçe otlakların yerini fundalıklar, daha sonra gür ormanlar, daha aşağılarda da fındıklıklar alıyordu. Gözleme yemek için durduğumuz bir işletme bir uçurumun tam üstündeydi. Aşağıda doyumsuz bir manzara varmış ama sisten hiçbir şey görünmüyordu. İşletme sahiplerine “Manzaraya doyum olmuyor ama biz kalkalım” diye takıldım.

Dönüşte Ordu Öğretmenevinde bu kez öğretmen okulunda sıra arkadaşım Muzaffer Şenyurt’la buluştuk. Özlem giderdik. Perşembe’de köyümüzün eski öğretmeni Enver Başçınar’ın çayını içtik ve Fatsa Yassıtaş köyü öğretmenliğimde okul müdürüm olan Ali Öndeş’in Mersin köyündeki evinin önünde dut ağacının dallarına sarıldık. Eşi bana yeni kaydattıkları dut pekmezinden bir kavanoz verdi.

Bu iki günlük yolculuktan bitip köyümüze döndüğümde güneş batıyordu. Ordu ilini tanıma merakımın çok azı tatmin olmuştu. Daha görülecek birçok yeri vardı Ordu’nun... (3 Temmuz 2015)

Kitap: Hikmet Pala, Bir Kentin Tarihi ORDU, Ordu, 2013, Altınpost Yayınları, 230 sayfa. Ordu’yu tarihi varlıklarıyla tanıtan yazılardan oluşmuş çok yararlı bir kitap.